

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

» Ὁ τι θέλω εἶναι τὰ πράγματα. Μὴ διδάσχετε τοὺς παῖδας τούτους καὶ τὰ κοράσια ἄλλο τι ἢ πράγματα. Ταῦτα μόνον εἰς τὸν βίον χρησιμεύουσι. Μὴ φυτεύετε ἄλλο τι, ἐκρίζουτε τὰ λοιπὰ. Τὸ πνεῦμα λογικοῦ ὄντος μορφοῦται μόνον διὰ τῶν πραγμάτων· οὐδὲν ἄλλο ὠφελεῖ αὐτό. Κατὰ ταύτην τὴν ἀρχὴν ἀνατρέφω καὶ τὰ ἰδιά μου τέκνα, καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἀρχὴν θέλω ν' ἀνατρέφονται καὶ ταῦτα τὰ παιδία. Εἰς τὰ πράγματα, κύριε, νὰ προσκολληθῆτε! »

Τὰ ἀνωτέρω συμβαίνουσιν ἐν τινι αἰθούσῃ σχολείου, γυμνῆ, σκυθρωπῆ καὶ μονοτόνῳ, ὃ δὲ τετράγωνος δάκτυλος τοῦ ρήτορος δίδει κύρος εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ, ὑπογραμμίζων πᾶσαν γνώμην ἐπὶ τῆς περιχειρίδος τοῦ διδασκάλου. Τὸ κύρος τοῦτο αὐξάνεται ὑπὸ τοῦ τετραγώνου τοῦ ρήτορος μετώπου, ὅπερ ὡς τοίχος ἔχει βᾶσιν τὰς ὀφθαλμοὺς, σκιαῖζει δὲ τοὺς κάτωθεν εἰς δύο μαύρας ὁπᾶς κεχωσμένους ὀφθαλμούς. Τὸ κύρος τοῦτο αὐξάνεται ὑπὸ τοῦ στόματος τοῦ ρήτορος, ὅπερ εἶνε μέγα, λεπτόν καὶ τραχύ. Τὸ κύρος τοῦτο αὐξάνεται ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ ρήτορος, ἥτις εἶνε ἀκαμπτος, ξηρὰ καὶ ἐπιτακτικὴ. Τὸ κύρος τοῦτο αὐξάνεται ὑπὸ τῆς κόμης τοῦ ρήτορος ὀρθομένης περὶ τὴν φαλακράν αὐτοῦ κεφαλὴν, δίκην πιτύων, πρὸς φύλαξιν τῆς στιλβούσης τοῦ κρανίου ἐπιφανείας ἀπὸ τὸν πνοῦν τοῦ ἀνέμου· τὸ κρανίον δὲ τοῦτο εἶνε κυρτόν ὡς ἐπίπαγος πλακοῦντος ἐκ δαμασκίμων, ὡς εἰ ἡ κεφαλὴ αὕτη μετὰ κόπου συγκρατεῖ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ ἀποθηκευμένα πραγματικὰ ἐφόδια. Ἡ ἐπίμονος στάσις τοῦ ρήτορος, τὸ τετράγωνον αὐτοῦ ἔνδυμα, αἱ τετράγωνοι κνήμαι, οἱ τετράγωνοι ὦμοι καὶ αὐτὸς ὁ λαιμοδέτης, περισφιγγων ὀχληρῶς τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, ὡς κτηνωδὲς τι πρᾶγμα, τὰ πάντα τέλος αὐξάνουσι τὸ κύρος τοῦτο.

» Μόνον πράγματα, κύριε, ἀπαιτεῖ ὁ βίος οὗτος· τίποτε ἄλλο ἢ πράγματα! ».

Ὁ ρήτωρ, ὁ διδάσκαλος καὶ ἕτερός τις κύριος, παλινδρομοῦσιν ὀλίγον, ἕνα κάλλιον παρατηρήσῃσι τὸ κεκλιμένον ἐπίπεδον, ἀφ' οὗ εἶνε κατὰ τάξιν τὰ μικρὰ ἀνθρώπινα δοχεῖα, ἔτοιμα νὰ περιλάβωσι μεγάλας ποσότητας πραγμάτων καὶ νὰ πληρωθῶσιν ἄχρι στεφάνης.

» Ὁ Θωμᾶς Αὐθεντίδης, κύριε, εἶνε ἄνθρωπος ἀληθειῶν, ἄνθρωπος πραγμάτων καὶ λογαριασμῶν. Ἄνθρωπος ἔχων τὴν ἀρχὴν, ὅτι δύο καὶ δύο ἴσον τέσσαρα καὶ οὐδὲν πλέον, οὐδὲ πείθεται ποτε νὰ ὑποχωρήσῃ κατὰ ἕν κλάσμα. Ὁ Θωμᾶς Αὐθεντίδης, κύριε! Ὁ Θωμᾶς Αὐθεντίδης, μὲ κανόνα καὶ πλάστιγγα, μὲ τὸν πίνακα τοῦ πολλαπλασιαμοῦ ἐν τῷ θυλακίῳ, κύριε, ἔτοιμος νὰ ζυγίξῃ καὶ νὰ μετρήσῃ οἰονδήποτε τεμάχιον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, σὰς δίδει ἀμέσως καὶ ἀκριβῶς τὸ ἐξαγόμεον. Ἀπλοῦν ζήτημα ψηφίων, ἀπλῆ ἀριθμητικὴ ἐργασία. Δύνασθε νὰ ἐμβάλῃτε παράλογόν τι εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Γεωργίου Αὐθεντίδου, ἢ τοῦ Αὐγούστου Αὐθεν-

τίδου ἢ τοῦ Ἰωάννου Αὐγούστου Αὐθεντίδου, ἢ τοῦ Ἰωσήφ Αὐθεντίδου· ἀλλ' εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Θωμᾶ Αὐθεντίδου, ποτέ, ποτέ, κύριε! »

Οὕτως ὁ Θωμᾶς Αὐθεντίδης φαντάζεται πάντοτε νοερώς ἑαυτόν, εἴτε κατὰ τὰ ἰδιαίτερα αὐτοῦ ἔργα, εἴτε δημοσίᾳ ἐν γένει. Οὕτω καὶ νῦν προφανῶς παριστᾷ ἑαυτόν πρὸς τὰς πρὸ αὐτοῦ τεταγμένας μικρὰς λαγήνους,* αἵτινες μέλουσι νὰ γεμισθῶσι πραγμάτων ἄχρι λαιμοῦ.

» Ἡ κόρη ἀριθμὸς εἴκοσι, λέγει ὁ κ. Αὐθεντίδης, δεικνύων τετραγώνως διὰ τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ δεικτου, τὸ ὀνομασθὲν κοράσιον· δὲν γνωρίζω τὴν κόρην ταύτην ποία εἶνε;

— Λίτσα Καρίου, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἀριθμὸς εἴκοσι, ἐρυθριῶν, ἐγειρόμενος καὶ προσκλινών.

— Λίτσα; Αὐτὸ δὲν εἶνε ὄνομα, λέγει ὁ κ. Αὐθεντίδης. Δὲν ὀνομάζεσαι Λίτσα, ὀνομάζεσαι Ἐλισάβετ, καὶ ὄχι Καρῖου ἀλλὰ Καρύδη. Περιττόν εἶνε νὰ λέγωμεν τὸ καρύδι κάριον.

— Ὁ πατήρ μου με ὀνομάζει Λίτσαν, κύριε ἀποκρίνεται τὸ κοράσιον τρεμούση φωνῇ καὶ πάλιν προσκλινών.

— Ἐχει λάθος, ἀνταπαντᾷ ὁ κ. Αὐθεντίδης. Νὰ τοῦ τὸ εἶπη. Ἐλισάβετ Καρύδη, ἰδοὺ τὸ ὄνομά σου. Θέλεις, Ἐλισάβετ Καρύδη, νὰ μοι δώσῃς τὸν ὄρισμόν τοῦ ἵππου; (Ὁ κ. Αὐθεντίδης λησμονεῖ νὰ εἶπη ἄλλογον). »

Μέγας τρόμος κυριεύει τὴν Λίτσαν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ἐδωτήσῃ. Ἡ κόρη μένει ἄφωνος.

» Ἡ κόρη ἀριθμὸς εἴκοσι εἶνε ἀνίκανος νὰ ὀρίσῃ ἕνα ἵππον! ἀνακράζει ὁ κ. Αὐθεντίδης, πρὸς ἐποικοδόμησιν πασῶν ἐν γένει τῶν μικρῶν λαγήνων. Ἡ κόρη ἀριθμὸς εἴκοσι δὲν κατέχει πρᾶγμα τι, σχετικὸν πρὸς τὸ κοινώτατον τῶν ζώων. Ἄλλ' εἰς τῶν μαθητῶν ἄς μοι δώσῃ τὸν ὄρισμόν τοῦ ἵππου. Ἐξυπνίδη, λέγε.—Τετράπου, χορτοφάγον, τεσσαράκοντα ὀδόντες, ὧν εἴκοσι τέσσαρες μυλῆται, τέσσαρες κυνόδοντες καὶ δώδεκα κοπτήρες. Ἀλλάσσει ἔνδυμα τὴν ἀνοιξιν· εἰς τὰς ἐλώδεις χώρας ἀλλάσσει καὶ ὀπλάς. Αἱ ὀπλαὶ εἶνε σκληραὶ, πρέπει ὅμως νὰ πεταλόνωνται. Ἡ ἡλικία του γνωρίζεται ἐκ διαφόρων σημείων τοῦ στόματος». »

Ταῦτα καὶ πλείονα τούτων λέγει ὁ μαθητῆς Ἐξυπνίδης.

» Περὶ πτερύγων ἐνός παλαιοῦ ἵππου δὲν σ' ἐρωτῶ, λέγει ὁ κ. Αὐθεντίδης, ἐπειδὴ εἶνε πρᾶγμα ἀπίστευτον, ὠφελοῦσι δὲ μόνον τὰ πιστευτὰ πράγματα. Καὶ λοιπόν, κόρη ἀριθμὸς εἴκοσι, βλέπεις τί εἶνε ὁ ἵππος;

Τὸ κοράσιον προσκλίνει καὶ θὰ ἠρυθρία περισσότερον, ἐὰν ἠδύνατο νὰ γείνη ἐρυθρότερον ἢ ὅσον εἶνε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξετάσεως ταύτης. Ὁ Ἐξυπνίδης χαιρετίζει καὶ ἀθήτῃ πάλιν.

Νῦν προχωρεῖ ὁ τρίτος κύριος. Εἶνε ἀνὴρ ἀγέρωχος καὶ αὐστηρὸς τῶν πραγμάτων ἀνατόμος καὶ διῶλιστής, κατέχων καὶ θέσιν δημοσίαν.

» Κάλλιστα, λέγει ὁ εὐπατρίδης οὗτος μειδιῶν φαιδρῶς καὶ σταυρῶντοὺς βραχίονας· ἰδοὺ ἵππος! Τώρα,

* Ἐννοεῖ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας. Σ. Σ.

ἀγόρια καὶ κοράσια, σὰς ἐρωτῶ καὶ τι. Θὰ ἐστρώνατέ ποτε τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου σας διὰ χάρτου, ὅστις παριστᾷ ἵππον ;»

Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν, οἱ ἡμίσεις παῖδες ἀναφωνοῦσιν ἐν χορῶ «Ναί !». Ἄλλ' οἱ ἕτεροι ἡμίσεις, ἀνγκινώσκοντες ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ εὐπατρίδου ὅτι τὸ » ναί » εἶνε λάθος, ἀναφωνοῦσιν ἐν χορῶ, » Ὅχι, » ὡς συνήθως γίνεται ἐν τοιαύταις ἐξετάσεσι.

» Βεβαίως ὄχι· καὶ διατί ὄχι ;»

Νέα σιωπὴ. Ἄλλ' εὐσαρκὸς τις μαθητῆς, ὀλίγον τολμηρὸς, φαντάζεται νὰ εἶπῃ ὅτι δὲν θὰ ἐστρωνε τὸ δωματίον δι' οὐδενὸς χάρτου, διότι προτιμᾷ νὰ βᾷφῃ αὐτό !

» Ἄλλ' ὅμως πρέπει νὰ τὸ στρώσῃς διὰ χάρτου, λέγει ἐπιμόνως καὶ ἀνυπομόνως ὁ εὐπατρίδης

— Πρέπει νὰ τὸ στρώσῃς διὰ χάρτου, προστίθῃσιν ὁ Θωμᾶς Αὐθεντίδης, εἴτε σοὶ ἀρέσκει εἴτε μή. Μὴ λέγει λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ τὸ στρώσῃς.

— Θὰ σοὶ ἐξηγήσω, ἐπαναλαμβάνει ὁ εὐπατρίδης, μετὰ τινὰ σιωπὴν οὐχ ἤττον πένθιμον, διατί δὲν πρέπει νὰ στρώσῃς τὴν αἴθουσαν διὰ χάρτου, παριστῶντος ἵππου. Εἶδες ποτε ἵππους, περιπατοῦντας ἐπὶ τῶν τοίχων δωματίου τῶ ὄντι καὶ πράγματι ; αἶ ;

— Ναί, κύριε ! « ἄφ' ἐνός ». Ὅχι, κύριε ! « ἄφ' ἑτέρου ».

« Ἐννοεῖται ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ εὐπατρίδης, ἀκοντίζων βλέμμα ἀγανακτικῆς πρὸς τοὺς ἀπατωμένους. Δὲν πρέπει λοιπὸν οὐδαμοῦ νὰ βλέπητε ὅ,τι δὲν βλέπετε πράγματι. δὲν πρέπει οὐδαμοῦ νὰ ἔχητε ὅ,τι δὲν ἔχετε πράγματι. Τὸ καλούμενον αἴσθημα τοῦ καλοῦ δὲν εἶνε ἡ ἄλλο ὄνομα τοῦ πράγματος ».

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ .

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ .

Ἐδημοσιεύθη γαλλιστὶ ἡ ὑπὸ τοῦ διαπρεπῆς ἑλληνοστοῦ καὶ ἐκδότου τῶν ἑλλήνων τραγικῶν Henri Weil γενομένη συμπλήρωσις τοῦ νέου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνου, τοῦ ἄρτι ἀνακαλυφθέντος, ὅστις εἶνε ὁ τρίτος ἤδη γνωστὸς μετὰ μουσικῶν σηματοφῶνων καὶ ἀποτελεῖ ἤδη σὺν τοῖς ἄλλοις ὕμνοις, τῆς Καλλιόπης καὶ τῆς Νεμέσεως μετὰ τοῦ πινακικοῦ πυθίου, τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ Εὐριπίδου τῆς ἀρχιδουκικῆς συλλογῆς καὶ τῆς ἀναθηματικῆς ἐπιγραφῆς τῶν Τράλλεων, τὰ περιωχόμενα μελωδήματα τῶν ἀρχαίων· ἀλλὰ τοῦ νέου ὕμνου οὐπω ἐδημοσιεύθη τὸ μέλος, ἀνκμύεται δὲ ἡ ἐργασία τοῦ Théodore Reinach. Ἄτυχῶς τὸ ἑλληνοκινὸν κείμενον κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Weil οὐπω ἐδημοσιεύθη. Καὶ ἰδοὺ πάλιν παρέχεται ἀφορμὴ τοῖς περὶ τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης ἀσχολούμενοις ἵνα καὶ αὐθις ἀνακινήσωσι τὸ ζήτημα τοῖς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μουσικῆς. Δὲν εἶδομεν εἴ τι ἐδημοσίευσεν ὁ διαπρεπὴς μελοποιδὸς

Ὁ Θωμᾶς Αὐθεντίδης ἐπιδοκιμαῖ σείων τὴν κεφαλὴν.

« Αὐτὴ εἶνε νέα ἀρχή, ἀνακάλυψις, μεγίστη ἀνακάλυψις, λέγει πάλιν ὁ εὐπατρίδης. Ἄλλὰ τώρα θὰ σὰς προτείνω ἑτέραν ἐρώτησιν. Ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχετε νὰ ἐκλέξητε τάπητα χάριν τοῦ δαπέδου. Θὰ προτιμήσητε τάπητα παριστῶντα ἄνθη ;»

Οἱ μαθηταὶ πειθόμενοι ἤδη ὅτι τὸ ὄχι εἶνε κατὰλληλος ἀπάντησις πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ εὐπατρίδου, πλείστοι ἐν χορῶ ἀναφωνοῦν ὄχι. Ἄλλ' οὐχ ἤττον τινες τῶν ἀτολμοτέρων ἐμφωνιδουνοῦσι λέγοντες ναί. Ἐν αὐτοῖς εἶνε καὶ ἡ Λίζα Καρίου.

« Κοράσιον ἀριθμὸς εἴκοσι ! » ἀνακράζει ὁ εὐπατρίδης μειδιῶν μεθ' ὑπερόχου γαλήνης σοφοῦ ἀνδρός.

Ἡ Λίζα ἐρυθριᾷ καὶ ἐγείρεται.

« Λοιπὸν θὰ ἐστρωνες ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ δωματίου σου, ἢ τοῦ δωματίου τοῦ συζύγου σου, ἐὰν ἦσο σύζυγος, τάπητα ἔχοντα εἰκόνας ἀνθῶν ; Αἶ : ἐρωτᾷ ὁ εὐπατρίδης. Καὶ διατί ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀγαπῶ πολὺ τὰ ἄνθη, ἀπαντᾷ ἡ κόρη.

— Καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν θὰ θέσης κάτωθεν τραπέζων καὶ καθισμάτων, καὶ θὰ εὐαρεστήσαι νὰ βλέπησιν ἀνθρώπους μὲ μεγάλα ὑποδήματα καταπατοῦντας αὐτά.

— Τοῦτο δὲν θὰ τὰ βλάψῃ, κύριε, οὐδὲ θὰ συντρίψῃ τὰ ἄνθη· οὐδὲ θὰ μαρανθῶσι, κύριε, ἐὰν ἐπιτρέπητε. Θὰ εἶνε εἰκόνας πάντοτε πραγμάτων ὠραίων καὶ εὐαρέστων, καὶ θὰ φαντάζομαι . . .

— Ναί, ναί ἀληθῶς ; Ἄλλ' ἴσα ἴσα, δὲν πρέπει νὰ φαντάζησαι, ἀναφωνεῖ ὁ εὐπατρίδης, χαίρων διότι αἰσιῶς ἀφίκετο ὅπου ἤθελε. Ἰδοὺ τῶ ὄντι τοῦτο πρόκειται. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ φαντάζησαι.

καὶ διευθυντῆς τοῦ ἐν Βρυξέλλαις βασιλικῷ Ὀδείου κ. Fr. Aug. Gevaert. ὁ εἰδικώτατος πάντων ὡς ἴσοιμον γράψας ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας μουσικῆς, περὶ τοῦ περιλαλήτου εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνου, ὅστις πέρυσιν ἀνακαλυφθεὶς ἐν Δελφοῖς, κῆθη καὶ ὁ τελευταῖος, τοσοῦτον προὐκάλεσε πάταγον καὶ ἐν πολλαῖς χώραις ἐψάλη μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας ἀκροασθεῖς, διότι καὶ ἐν τῇ μουσικῇ ὁ μεγαλοφυὴς ἐκεῖνος λαὸς τῆς ἀρχαιότητος δείκνυται ὅτι οὐδὲν ὡς στερῆσεν, ὅς ὑπέροχος ἦν ἐν ταῖς λοιπαῖς ὠραῖαις τέχναις πρότυπα αὐτῶν παρασχών, ἀμίμητα καὶ ἀθάνατα. Ἄλλὰ τῆς γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς, τῶν δύο τούτων ὠραίων τεχνῶν πλήρη ἐσώθησαν μνημεῖα, φανερὰ τοῖς πᾶσι μὴ δεόμενα ἐρμηνευτῶν, δὲν συνέθη ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῆς μουσικῆς, ἐντεῦθεν καὶ πολλὰ τὰ περὶ αὐτῆς σκοτεινά. Ὡς δὲ ὁ πέρυσιν ἀνακαλυφθεὶς δὲν ἐφάνη διαλευκάνας σπουδαίως τὰ ζητήματα, οὕτως ἀμφίβολον ὅτι καὶ ὁ ἄρτι εἰς φῶς ἐλθὼν θὰ παράσχη πληροφορίας πλείονας, Θὰ ἔχωμεν ἐν ἔτι μνημεῖον λαμπρόν, ἴσως δὲ τὸ μέλος αὐτοῦ παρουσιάσῃ ἡμῖν τι καινόν.

Ἐκ τῶν ἐφημερίδων παρελαμβάνομεν τὰ ἐξῆς νεώτερα ἀρχαιολογικά :

« Κατὰ τινὰ τῶν τελευταίων συνεδρίων τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ὁ κ. Ἀλέξαν-

— Ποτέ δὲν πρέπει, Ἐλισάβετ Καρύδη, προσέθηκεν ὁ Θωμᾶς Αὐθεντίδης πανηγυρικῶς, νὰ τολμᾶς νὰ φαντάζησαι ὅ,τι δῆποτε.

— «Πράγματα, πράγματα, πράγματα! « ἐπέλεγει ὁ ἕτερος, καὶ « Πράγματα, πράγματα, πράγματα! ἐπαναλέγει ὁ Αὐθεντίδης.

« Πάντοτε πρέπει νὰ ὀδηγησθε καὶ νὰ κυβερνασθε ὑπὸ τῶν πραγμάτων, προστίθεισιν ὁ εὐπατρίδης. Ἐλπίζομεν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἔχωμεν ἀνθρώπους, φίλους τῶν πραγμάτων, οἵτινες θ' ἀναγκάζωσι τὸν λαὸν νὰ σέβηται τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ ἐξορισθῇ διὰ παντὸς ἡ λέξις φαντασία. Εἰς οὐδὲν σας χρησιμεύει. Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἔχητε τι ἐν εἴδει κοσμήματος ἢ ὠφελείας, ἐὰν ἀντιφάσκη πρὸς τὰ πράγματα. Ἐπὶ τῶν ἀνθέων πράγματι δὲν περιπατεῖτε· δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ πατήτε αὐτὰ ἐπὶ τῶν ταπήτων. Πτηνὰ ἢ χρυσαλλίδας ἐτέρων χωρῶν δὲν βλέπετε νὰ ἔρχονται καὶ νὰ καθίζωσιν ἐπὶ τῶν δοχείων σας· δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ ζωγραφῆται ἐπὶ τῶν δοχείων ξένα πτηνὰ καὶ ξέναι χρυσαλλίδας. Τετράποδον ζῷον ποτε δὲν βλέπετε νὰ περιπατῇ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τοίχου τινός· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ παριστάτε τετράποδα ἐπὶ τῶν τοίχων. Πρέπει ἀντὶ τούτων τῶν συνηθειῶν, ν' ἀσχολῆσθε εἰς συνδυασμοὺς καὶ τροπολογίας πάντων τῶν μαθηματικῶν σχημάτων, τῶν δεκτικῶν ἀποδείξεως. Αὕτη εἶνε ἡ νέα ἡμῶν ἀνακάλυψις, ταῦτα εἶνε τὰ πράγματα, τοῦτο τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ. Ἐπομένως τοὺς λεγομένους ποιητάς, τὰ δράματα, τὰς ποιήσεις, τὰ θεάτρα καὶ τὰ ὄνειρά των, ποτέ μὴ φροντίσῃτε νὰ ἴδῃτε ἐκ τοῦ πλησίον· τὸ συμφέρον σας ἀπαιτεῖ νὰ γνωρίζητε τὰ πράγματα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, τὰς γλώσσας, αἵτινες μόνον

πράγματα διδάσκουσι καὶ τί κυρίως εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ δύναται νὰ πορίζη τὸ πραγματικώτατον τῶν πραγμάτων, τὰ χρήματα ».

Τὸ κοράσιον προσκλίνει καὶ κάθηται· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε νεώτατον, ἔντρομον βλέπει τὴν παχυλὴν ὄψιν, ὑφ' ἣν ὁ κόσμος ἐξεικονίζεται πρὸ αὐτοῦ.

« Καὶ τώρα, κύριε Ἀμαθίδη, λέγει ὁ εὐπατρίδης, στρεφόμενος πρὸς τὸν διδάσκαλον, εὐαρεστήθητε νὰ λύσῃτε τὸ πρῶτόν σας μάθημα. Ὅθ εἶμαι εὐτυχής, κύριε Αὐθεντίδη, ἐκπληρῶν τὴν ἐπιθυμίαν σας καὶ σπουδάζων τὴν μέθοδον τοῦ κυρίου ».

Κατὰ τὸν **Dickens.**

Γ.

ΠΑΡΑ ΤΟ ΚΥΜΑ.

— Φεῦ! ἀπεκρίνατο τὴν κεφαλὴν σείων ὁ μελανεῖμων ἀνὴρ· ἐάν που ὑπάρχη δι' ἐμὲ γαλήνη κα' εὐδαιμονία, εὐρηται αὕτη οὐχὶ ἐπὶ γῆς, ἀλλ' εἰς τῆς θαλάσσης τοὺς κόλπους!..

— Δὲν σ' ἐννοῶ ὑπέλαθεν ἀποροῦσα ἐκεῖνη.

— Μὴ παιδισθεν πρὸς τὰς γνώμας ταύτας οἰκειωθείς, οὐδὲ νῦν νὰ πεισθῶ περὶ τούτων δύναμαι· ἀλλὰ κἂν ἡ καρδιά, εὐήκοος πρὸς τὴν παρήγορον ταύτην φωνήν, τείνει νὰ στραφῇ πρὸς τὸ γλυκὺ καὶ φαινόν τοῦτο κέντρον ἔρωτος, ἀποδυσπετεῖ ἀκαθέκτως. Δὲν πιστεύει

*) Ἰδε ἀριθ. 45 σελ. 885—888.

δρος Βερτράνδος ὑπέβαλεν αὐτῇ τὸ πανομοιότυπον δύο χρυσῶν ἀγγείων, κεκοσμημένων δι' ἀναγλύφων παραστάσεων εἰκονίζουσῶν θήραν ἀγρίου ταύρου, ἀνακαλυφθέντων δὲ πρὸ πενταετίας ἐν Βαφίῳ, μικρῷ χωρίῳ τῆς Λακωνικῆς παρὰ τὴν Σπάρτην, ἐν τινὶ θολωτῷ τάφῳ, τοῦ τύπου τοῦ « Ἰησαυροῦ τῶν Ἀτρεϊδῶν ». Παρὰ τὰ δύο ταῦτα ἀγγεῖα εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ εὐδαίφους καὶ δύο ξίφη ὀρειχάλκινα φέροντα ὡς ἔγκαστα φύλλα χρυσαῖ. Τὰ ξίφη ταῦτα εἶνε ὅμοια πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Σλήμαν ἐν τοῖς βασιλικαῖς τάφοις τῆς Ἀκροπόλεως ἀνακαλυφθέντα. Πρὸς τούτοις ἐν τῷ ρηθέντι τάφῳ εὐρέθησαν καὶ πολλὰ λεπτὰ χρυσαῖ πλάκες, χρησιμεύουσαι ὡς κοσμήματα ἐσθήτων, 14 λίθοι, φέροντες γραφὰς παντοδαπῶν ζῶων, καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα μυκηναϊκῆς καὶ ἀχαικῆς τέχνης, ἅτινα δίδουσιν ἡμῖν ἰδέαν περὶ τοῦ πλοῦτου τῶν ὑπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα βασιλέων. Τὰ ἀγγεῖα ταῦτα, ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ παρ' Ὁμήρῳ ἀναφερόμενα, ἀνάγονται εἰς τὰ 1400—1200 π. Χ.

Ὁ ἔφορος τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιοτήτων κ. Τσουντας κατὰ τὰς ἐν Ἀμοργῷ ἀνασκαφὰς ἀπεκάλυψεν 20 περίπου ἀρχαίους τάφους θολωτοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν πρὸ τοῦ Μυκηναίου πολιτισμοῦ ἐποχὴν, δύο χιλιάδας σχεδὸν ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Ἐν αὐτοῖς εὐρέθησαν λόγχι καὶ διάφορα δοχεῖα πήλινα ἔχοντα ὅλως περιέργους λαβὰς, τοιαύτας δὲ ὥστε νὰ ἀναρτῶνται ἐξ αὐτῶν διὰ σχοινίου καὶ φέροντα γραφὰς τινὰς ἀτέχνους. Πρὸς δὲ εὐρέ-

θησαν πήλινα τινὰ ἀγαλμάτια καὶ ἐν τοιοῦτον μαρμαρίνον παριστῶν ἴσως θεᾶν τῆς φύσεως. Τὰ εὐρήματα ταῦτα ἔχουσι σπουδαιότητα, διότι ἀνάγονται εἰς ἱστορικὴν τινα ἐποχὴν τῶν νήσων, ἣτις δὲν εἶναι ἀρκετὰ γνωστὴ εἰσέτι καὶ ἡ ὁποία ἐπέδρασε μεγάλως ἐπὶ τοῦ κατόπιν Μυκηναίου πολιτισμοῦ. Ὁ κ. Τσουντας ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὰς ἐρεῦνας του, διότι εἶνε διωρισμένος ἐπόπτης τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Δελφῶν καὶ παρίσταται ἤδη ἀνάγκη νὰ μεταβῇ ἐκεῖσε, ἐπειδὴ πρόκειται ἐντὸς ὀλίγου νὰ διακθῶσι καὶ αὐταὶ μέχρι τοῦ ἐργομένου ἔαρος. Ἀλλὰ βραδύτερον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἐν Ἀμοργῷ ἀνασκαφαί.

Κατεσχέθη ἐν Λαρίσσει εἰς χεῖρας ἀρχαιοκαπήλου τινὸς μικρὸν γαλκοῦν ἀγαλμάτιον τῆς Ἀθηναῖς Προμάχου, ἀρχαϊκῆς τέχνης, φέρον κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἔφερεν ἀκόντιον καὶ ἐπὶ τῆς ἑτέρας ἀσπίδα, εἶναι δὲ κατὰ τοῦτο ἄξιον λόγου, ὅτι φέρει τὸν αὐτὸν τύπον, ὃν ἔφερε καὶ τὸ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμα τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου. Ἀνήκει δὲ τὸ καταγεθὲν ἀγαλμάτιον εἰς τὴν ἕκτην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἣτοι ἕκτον ἔτη τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φειδίου».